

לפני 6 שנים בדיוק : 8 במאי, 1945.
 גרמניה נכנעה לדא תנאים.
 המלך הופיע על גזזמרת ארמון בוקינגהאם
 בלונדון ; קולו של יוסף סטאלין הביא את הבשורה
 למליוני אזרחי ברית המועצות.
 העולם נשם לרווחה.
 המלך ניצח את הרע.
 מליוני פליטים עקורים נדרו על פני היבשות,
 מאות ערים חרבו, השמש האירה מאות אלפי
 שדדים יבשים על חופי אסיה, בשדות אירופה,
 במדבריות אפריקה.

1945

ובכל זאת, היה זה יום תקוות גדולות. שתי
 המעצמות הגדולות בעולם — ארצות-הברית
 וברית-המועצות — החליפו מחמאות והכשחות
 ויכוחות ; חיילים אמריקאים נישאו על כתפיים
 ככבר הכוכב האדום כמוסקבה, לורדים
 אנגליים החוו קידה לפני תמונת לנין.
 צלב הקרס, סמל התוקפנות, נשבר ע"י כוחו
 העליון של מחנה הצדק. הפושעים נמסרו למשפט.
 לא היה ספק : גרמניה לא תוסיף קום.
 וברגע התרוממות הרוח, שוב עברו, לעיני
 הבריות, דוברי 50 השפות, מאורעות הזוועה של 6
 השנים שחלפו — עליתו של הרע, הכנעתו הסופית
 בידי הטוב...

16 ביוני 1940 : פאריס נפלה, צרפת התמוססה. בראש מצעד ה
 הצבאית הפרוסית, העוברת בשער הניצחון. גייס חמשי ענף, חוסר כו
 מתיהרת, אי-רצון כללי ללחום ולהביא קרבנות — פילסו את דרכו

17 ביוני 1944 : מוות בחולות החוף. בעוד שאייזנ
 הוואר מבטט את ראש הגשר בנורמנדיה, קופץ מאק ארתור
 מאי לאי, באוקיינוס השקט, בהשגירו ערימות הרוגים.

23 באוקטובר 1942 : ירח חיור מאיר על נקודת המ
 של המלחמה, לאורך קטע של 9 ק"מ, הזרוע תותח אחד
 שדות המוקשים של רומל. החזית נבקעת. כל הדרך ללוב,

23 באוקטובר 1942 : בה בשעה שסומי כותב היסטוריה
 בשמש המדבר, מוסיף איבן דף מזהיר משלו : סטאלינגראד.
 מחנה גרמני נשבה ; טאנקים וסוסיס אדומים פורצים.

